Той, чиє життя непорочне й чесне,
Ні списа злих мавpів, ні пружних луків,
Ні сайдака, повного стріл отруйних,
Не потребує,
Чи лежатиме його путь в палючих
Пісках Сіртів, чи в глушині Кавказу,
Чи по тих місцях, що Гідаси** прекрасний
Зрошує щедро.
Так, коли блукав я в Сабінськім лісі
І складав свою для Лалаги пісню,-
З хащ від мене втік, хоч я був беззбройний,
Вовк найлютіший.
Звірище таке не ростила зроду
Ні Апулія у гаях дубових,
Ні пустиня та, що всіх левів живить
Груддю сухою.
Кинь мене в той край, де весни немає
І поля у кригу закуті вічно,— [460]
В ту країну, де Юпітер туманом
Небо вкриває.
Кинь мене туди, де біг сонця близький
Жаром променя обезлюдив землю,-
Буду й там любить я Лалаги голос.
Ніжну усмішку.
[* Арістій Фуск — поет і граматик, друг Горація.]
[** Гідасп — ріка в Пенджабі, притока Інду (тепер Джелам).]